
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Rom
6264
12.40

m 6264.12.40

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of
JASPER NEWTON KELLER
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER
MARIAN MANDELL KELLER
RALPH HENSHAW KELLER
CARL TILDEN KELLER

613

POESII

—

PRIMA-VERBA

DE

AL. A. MACEDONSKI

STUDENT IN LITERE

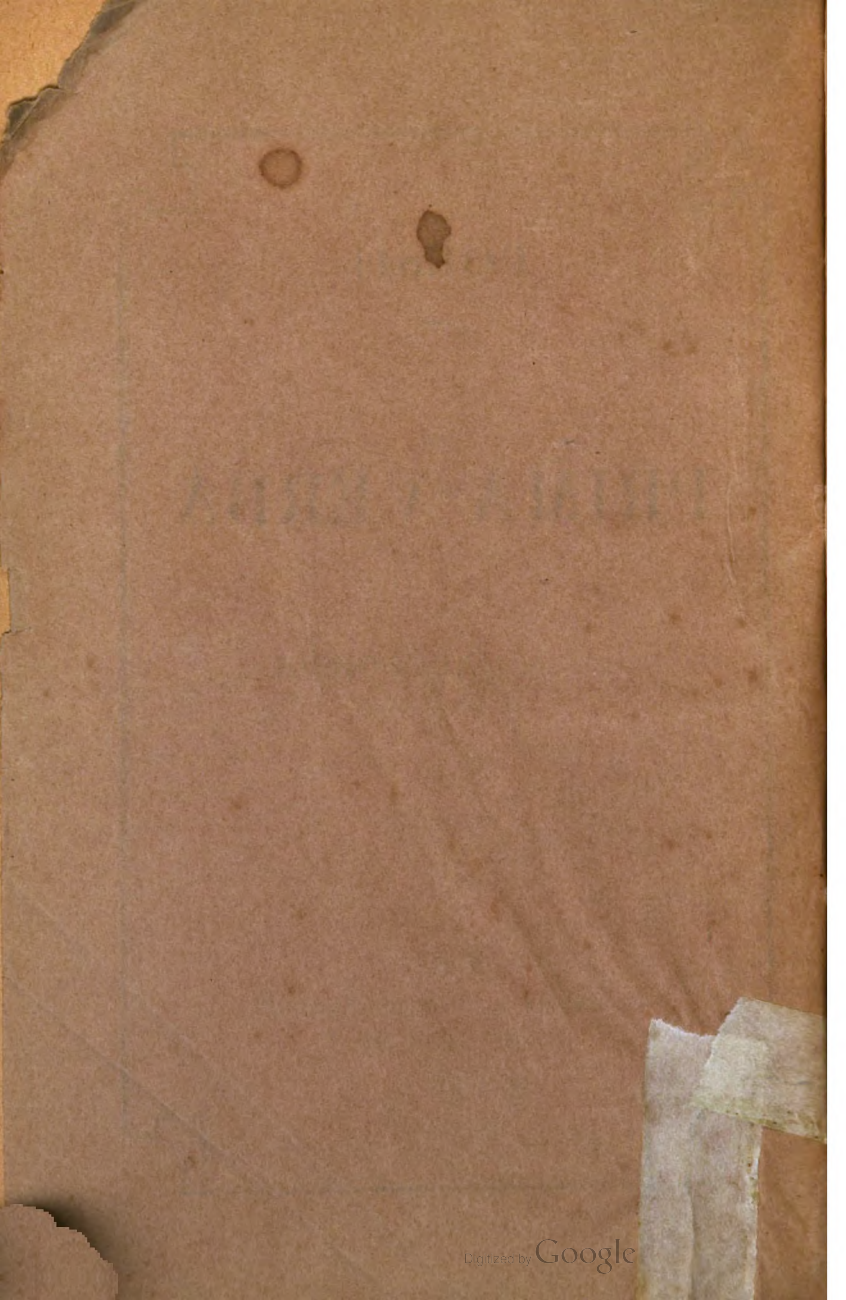
BUCURESCI

TYPOGRAFIA E. PETRESCU-CONDURATU

42, Strada Colței-Batiște, 42

1872.

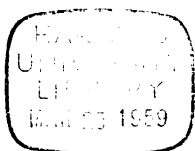

POESII
—
PRIMA-VERBA

DE
AI. A. MACEDONSKI
STUDENT IN LITERE

—
BUCURESCI
TYPOGRAPHIA E. PETRESCU - CONDURATU
42, Strada Colței-Batighe, 42
1872.

Rom 6264.12.40

*Töte esemplarele ce nu vor purta semnătura autorului
se vor considera ca contra făcute și urmări conform legii.*

Al. Niculescu

DEDICATIUNE

IUBITEI MELLE MAME

Mamă ! aste versuri primesce de la mine,
De și pot ca să móră de cum vor apărea;
Muri-vor pentru lume iar nu și pentru tine
Căci ele sunt o parte din ănimioara mea !

De și acéstă carte, uitată, aruncată,
In casele streine prin colțuri va dăcea !
In casa'mi părintescă cu grijă aședată
La locul de onóre vei fi o ! cartea mea !

De și streina lume riđând cu ironie
Sarcasmele amare in contră-mi va scotea,
O mamă ce veghiat-a p'a mea copilărie
Lăuda-va este versuri din cărticica mea !

Bucuresci, 14 Septembrie 1872.

LA DEFUNCTUL MEU PARINTE

GENERAL ALEX. D. MACEONSKI

Pe mórte'ŭi vâl negru eũ trebue a trage
Căci ómenii ceia de sânge pãtaŭi
Din lumea acésta, ei sã vor retrage,
Goniŭi de consciinŭiã, de sânge urmaŭi!

Bucurescŭi, 1869

UA VOCE

Popole Române hai și te ridică
Ânima domnăscă 'ți-este inemică !
Popole Române tu ești lănțuit,
Drepturile-ți tóte, vai ! și s'a răpit !
Nimeni nu cutédiă nici se-'ți mai vorbescă,
Tremurăm de frică 'n țera Romănescă !

Bucuresciu nostru, vechia capitală,
Vai ! se stăpănesce c'o forțiă brutală,

Căci Românul nostru este obosit
Și în lanțuri grele șede lăntuit !
O Române unde'î vitejia ta,
Când Românul singur, dece învingea !

Popole Române, nu cum-va veî plânge ?
Asta mai lipsesce, când lanțu ne strânge.
Să vedem Românul plângând ca femeî
În loc c'a lui spadă să scôtă scântei,
Să înôte 'n sânge omorînd pe hoîi
Șă gonimû din țeră pe tiraniî toîi !

Omul ce cutédiă ca se vă vorbescă
E animă verde căci e Romănescă !
Este un braț forte căci e Romănesc,
Și Românul are sânge vitejesc !
El nu dă preț vieții, căci este Român
Și nu recunósce p'un infam stăpân !

Oh ! ne jefuiră și ne prăpădiră,
Și rébdară toîi, nimenî nu săriră

Pân' la tyranie ca s'e'și facă loc,
Când ne-a luat cenușia și de lêngă foc!
Ênsă-acuma timpul étă c'a sosit!
V'a rēbdat Românul dér vi s'a 'mplinit!

1866, Ianuariū.

ROMĂNESCA.

Nu mai plângeți nimeni, veseli toți se fim,
Sub stindardul țerei o să ne unim!
Plângă o femeie ne având putere
Să-și apere dreptul, singura 'i avere;
Plângă și copilul, plângă cel bătrân :
Nici o-dată însă, junele Român !
Junele acela, decât dânsul plânge
Nu 'i curge prin vine Românescul sânge !
Ănima 'i este a unui om străin,
Care în sclavie geme cu suspin !

Căci Românul nostru nici o-dată plânge,
Când altu-'l apasă el bea al lui sânge !
Nu mai plângeți dără, veselii toți să fim.
Sub stindardul țării o să ne unim !
Și uniți zdrobi-vom lanțul de sclavie,
Și plini de ferice și de veselie,
Vom striga o-dată : Decă ne-am uuit
Êt'-apăsătorul este biruit !

1866.

*   *
*
*

Avântă-te suflet prin dulce cântare
Și spune la lume când este trădare,
    Ca s'o deșteptăm !
Căci dulcea-ne țără trădată greu este;
Române la arme ! Poetu-ți dă veste,
    Cu toți se luptăm.

Invinge-vei ôre ? . . . Nimic nu reține
Torrentul ce curge și spre mare vine,
De însu-și împins.

Sdrosbesce o-dată și lanțul sclaviei
Êr după aceea te dă bucuriei,
Când tu ai învins.

Veți, cine 'n tăcere, pumnalu-și gătesce !
Veți sub aste rose c'aspida-și târesce
Un corp veninat,

D'acea acuma la arme Române !
Nimic de cât lupta, alt nu-ți mai rămâne,
Când esci oprimat ;

Când legea cea sântă, vedé-vei călcată . . .
O lege prin lupte ce fu proclamată ! . . .

Nu, nu vei tăcea ;
Sub stindardul țerei cu toți ne vom strânge ;
Călcătorii legii vor zace în sânge ;
Ne vom resbuna !

Române 'ți trebuie, spre a te conduce,
Un cap unde mintea mai mult va străluce,
Și tu 'l vei găsi !
Un om ce renunță la tot pentru țară,
Nu unul ce este o hiară,
Când poate sdrobi !

1866, Ianuariu.

EFFECTUL AMORULUI

Era uă séră` mysteriósă,
Ventul prin frunđe ușior trecea
Și subt uă céjiă intunecósă
Figura Lunei se ascundea.
Déră când luna ér' s'arétase,
Pe lóngë riul murmurător
Véquiü uă roche d'albă mătase, . . .
Véquiü un Angel suridător!

Părul ei d'aur în libertate
Cădea pe stnui alb ca de crin,
S'ale ei buze nezărutate
Avéu surisul cel mai divin!
Nimeni pe dânsa n'o sărutase! . . .
Și nu 'i jurase, . . . etern Amor!
Putea să porțe albă mătase
Ast angel dulce surițător !!

Era frumósă! . . . Era divină!
Nici o durere nu cunoscea;
De ori ce grijă erea vergină;
Ce este lacrimi tot nu scia!
Nici o ființă nu inspirase
Amoru 'n senu-'i fermecător!
Putea se porțe albă mătase
Ast angel dulce surițetor !!

Ânsă d'odată . . . vędând un june
Đări vergina că tresări . . .
'I vędui mâna pe sên că 'și pune . . .
Ea începuse de a iubi!

Vai! acest june 'i inspirase
Amoru'n senu'Y fermecător!
Purta-va mâine alba mătase
Ast angel dulce surîdător?!

. . . . .
Nóptea trecuse . . . ziua venise,
Și érá séra s'apropia ;
Vedui fecióra . . . Ingálbenise! . . .
Lacremi amare mereu vërsa! . . .
Amoru 'n peptu'Y se strecurase
Și-'Y luă surisul fermecător,
'Y luă și rochia d'albă mătase! . . .
Și-'Y dete chinul torturător!!

București. 1872, Iuliă 28.

SUVENIR

O nópte-'ntunenósă
Pe mare se'ntindea,
Și unda furiósă
De malurí se sdrobea . . .
Ér vântul greú mugea !

Venezia 'n depártare
Cu'ncetul dispárea,
Ș'a mării șuerare
Din ce în ce creștea . . . .
Furtuna începea !

Din ce în ce pământul
La ochi'mi se stergea . . .
Ș'atunci mai tare, vântul
În față mă lovea . . . .
Pământul dispărea !

Er unda cea spumósă
Adesea mă stropea,
Și marea furiósă
De nave să sdrobea . . .
Și nava greu gemea !

București, 1872 Iuliu 27.

NOTA : Poesia acésta 'mi fu inspirată de reminiscența
plecării melle din Venezia la Triest ; căci în adevăr era o
mare furtună când lăsaiu acest orași ; asemenea era nópte
căci vaporul din Venezia plécă la 12 ore nópte.

GONDOLIERUL

Gondoletă graciosă
Ce te legeni voluptuos,
Mergi pe marea furtunosă
Către țermul 'ntunecos;

Căci de și este furtună
Eu sunt astă-đi asceptat,
De ființa cea mai jună
Care stă-'n acel palat!

Gondoletă graciósă
Mergi ca vântul peste val !
Căci m'ascépt'a mai frumósă
Dintre fete p'acel mal !

Gondoleta mea iubită,
Taie valul furtunos,
E Signora⁽¹⁾ Margarită
P'acel mal intunecos !!!

— — — — —

(¹) Espresiunea Signora nu se usitédă numai pentru a dice Dómnă, ci încă vorbind despre uă damă mare: « E una Signora » în gura unni Italian va se dică e uă damă mare ; prin urmare în ultima strofă a Gondolierului frasa : E Signora Margarită, însemnédă : E Dómnă cea mare, cea nobilă, etc.

UA DURERE

Casa-mi părintescă e instreinată,
Și un altul șede unde am ședut !
Dulcea-mi grădiniță e necultivată,
Fel de fel de ierburî în ea a crescut !

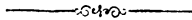
Camera în care am venit în lume
Ađi adăpostesce pe un om strein !
Ađ uđtat vecinîi chiar și al meu nume . . .
Ei n'ar recunoște pe al lor vecin !

N'a rămas din mine nici uă suvenir ;
Numai al meu nume, jumătate sters,
Mai se află încă p' uă vechie ȱidire
Incrustat în josul unui singur vers !

Alt ce-va nimica se aduc' aminte
Că a mea pruncie petrecu' aci !
Numai al meu nume și două cuvinte
Ce și mâine pôte că nu vor mai fi !!

Și de așiu vrea mâine, pentru suvenir,
Să iau într' uă mână din acel pământ ;
Său numai uă piatră din acea ȱidire,
Pôte mi s'ar ȱice, că stăpân nu sunt !!

București, 1872 Iuliu 29.

LA MÓRTE 'I

Fugiți cu toți de lângă mine;
Amici, acuma sunt disperat,
Nimeni nu póte ca să mă-aline
Aste suspine,
Ce făr' de fine
Vărs ne'ncetat!

Subt acest arbor care s'aplecă,
Dacă voi mâine m'eți 'mormênta,
Să luați dintr'ensul uă verde crécă
Ce peste mine veți scutura !

Căci orî ce ramurî ea le atinse
Din acest arbor ce v'arăt eü . . .
Inse-a eî viață iute sê stinse . . .
Ah! de s'ar stinge și'n sînul meü!

Lîng' acest arbor, pe lîngă séră,
Veném adesea singur cu ea,
Și 'ntréga nópte de primă-véră
Strîngém la pieptu-mî pe draga mea!

Inse-a eî viață iute sê stinse . . .
Subt acest arbor se mă 'ngropați!
Ș'una din ramurî ce ea atinse
Peste mormentu-mî se scuturați!

Fugiți cu toți de lîngă mine ;
Amicî, acuma sunt desperat,
Și numai mórtea o sê'mî-aline
Aste suspine,
Ce făr' de fine
Vărs ne'ncetat!

Bucurescî, 1872 Iuliü 27.

1872!

**Vedem cu fața îmbătrânită
Umblând prin strade nisce copii!
Generațiune de tot slăbită
Care trăesce numa 'n orgii!**

Bucuresci, 1872 August 4.

TENERUL-BATRENU

De multe ori când noaptea aproape e finită,
Când luna luminosă începe-a se păli,
Pe mâna-mi tremurândă plec fruntea-mi încrêtită,
Și la trecutu-mi dulce mă'ntorc a mă gândi.
Ș'atunci ce multe gânduri în mine se aduuă !
Ce multe souveniruri în minte-îmi revin !
Ce miș de dulce șiópte l'auđiul meu resună;
Ce miș de dulci figure pe mine se înclin !
Revêd cele ființe ce am iubit uă-dată,
Amantă și prieten apare 'n jurul meu,

Ș'a ȝilelor ferice . . . ghirlanta cea uscată,
Căci e'le sunt trecute cum sunt trecut și e'!

Trecute aste ȝile de dulce fericire,
Când e' cu Isabela-m' pe câmpul înflorit
Uitam or' ce durere, n'avém altă gândire
Decât a ne tot spune amorul infinit !
Trecute aste ȝile când e' cu Celestina
Intr'o ușoră barcă noi undele tăiam !
Căci ea era frumósă, căci ea era vergina
Ce'n timpurile acelea din animă-m' iubém !
Trecute aste ȝile când e' cu Margareta,
Schimbam întréga nópte sublime sărutări ! . . .
Trecute și acelea când cu Elisabeta
Gustam a voluptăței plăcute desmierdări !

Trecute aste ȝile ! . . . Așia im' strig în mine,
Când mi' de suveniruri la ochi-m' strelucesc !
Și ér strig în durerea-m', ce n'o să aibă fine :
De ce așia de tēner e' să se îmbătrānesc ? !
De ce nāscu' în lume ? . . . De ce gusta' amorul ?
De ce a mea ferice avut-a un finit ?
Ca e' să plāng trecutul, . . mereu ca se'ȝ duc dorul,

Când el este departe . . . și eă îmbătrânit!
Trecute aste ȃile plăcute și frumoșe,
Eă mai repet odată, chemând în suvenire,
Verginele în juru-mă și tandre și gracióse . . .
Verginele ! . . când viața-'mă se ține de un fir !

Și'ndată miă ființe apar l'a mea vedere,
Și una după alta dispore suriȃnd;
Fantomele acestea insult' a mea durere,
Și pare că imă ȃice vedăndu-mă plângând :
„S'aă dus acele timpuri, și tu de și ești june
Ai fața vestejită și ești îmbătrânit?
Din ȃilele trecute respunde ce-ți rămâne,
Din ȃilele acelea ce iute-aă cheltuit !
O ! tinere sërmane, ești june de etate,
Dér veȃi decă la viciuri tu nu aă pus un frin,
Cum palidă 'ți-e fața și mâinile-ți uscate,
Și cum de și ești tiner acuma ești bătrîn !“

Apoi aceste umbre în jurul meă dantȃdiă,
Și 'n peptul meă atuncea s'ardică un suspin !
Dér ȃioa sė apropie, lumina 'naintȃdiă,
Și stȃoa 'ncet se pierde pe cerul cel senin !

Visiunea . . . și ea 'ncepe cu 'ncetul să slăbescă ;
Acele multe umbre mai iute dănuiesc . . .
Si ȕioa și mai iute începe ca se crĂscĂ,
Si umbrele-fantome acuma se rĂresc !
DĂr ĂncĂ par' cĂ-'mĂ ȕice : „Ești tĂner de etate,
Si veȕĂ dĂcĂ la viciurĂ tu nu Ă pus un frĂn,
Cum palidĂ 'ȕĂ-e faȕa și mĂinile-ȕĂ uscate,
Si cum de și ești tĂner acuma ești bĂtrĂu ! !“

BucurescĂ, 22 Iulie 1872.

EA E DEPARTE

A mea privire tot rătăcește,
In depărtare mă uit mereu ;
Si ȃi și nópte nu s'odihnește
Sufletul meú!

Este departe a mea iubită,
Si către dēnsa ochiu-mí îndrept,
Căci și viața mí-este sfērșită
Din al meú piept!

Nenorocite ! . . Uite, privește,
Ea e departe ! îmi strig mereu ;
Și zi și noapte nu s'odihnesce
Sufletul meu !

Total aicea mi-o reaminte :
Ești văicăroa unde-o vedem,
Unde 'n a verei noapte ardinte
O sărutam !

Ah ! și acuma de și tot june,
Peste o gropă me aplec eu !
Dorul de dânsa crud te răpune
Sufletul meu !

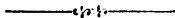
De ce-am lăsat-o ca să măi plece,
Căci poți mâine de va veni,
Afla-va 'n locu-mi o piatră rece !
Nu voi măi fi !

'Mi-aduc aminte că la plecare,
Luând batista o agită !

S'apoi trăsura'î in fuga mare
Se depărtă !

Dér sunte'î triste, voi suvenir,
Ce pe la ochi-mî sbura'î mereu,
Căci regreté'îă cea fericire
Sufletul meü !

Bucurescî, 1872 Iulie 30.

LA O DOAMNA

Acum iubito, timp de junețe,
De mult în urmă-ți tu l'ai lăsat ;
S'amorul n'are nici o tandrețe
Pentru ființa în bătrânețe !
O négră comă ce-a 'ncărunțat
Numai atrage p'acest băiat !

Viena, 1870 Maiü.

MURINDA

D'al morței fior era coprinsă,
Si ea cu mórtea se tot lupta ;
Ér pe o masă, . . . aprópe stinsă,
O lampă încă mai lumina.
Nóptea aprópe că se finise :
Părea mai bine, numai gema ;
Inse în nópte se audise . . .
Cântând pe casă o Cucuvea.

Palida'i fața încă frumósă
L'ast cânt lugubru se increți,
S'o impresiune mai durerósă
P'a ei figură să'ntipări!
Mâna verginei acum răcise! . . .
Viața din sinu'i se retrăgea, . . .
In van pe casă nu s'auđise
Cântul funebru de Cucuvea!

Lumina lampe'i se micșiorase,
Apoi odată mai fâlfâi! . . .
Viața verginei, vai încetase,
Camera'n umbre se 'nvăluí!
Paserea nopței care cobise
P'al ei cadavru se 'nveselea;
In van pe casă nu s'auđise
Cântul funebru de Cucuvea!

Bucuresei, 1872 August.

PRÉ DE TIMPURIU

Grăbit-am în lume din cupa plăcerii
Să gust, d'ér acuma în prada durerii
Suspîn ne 'ncetat !
E trist'a mea viață și corpul meu d'ace ! . .
Amorul, Orgia, de loc nu-mi mai place
Căci pré m'a 'ncântat !

Vai, însuși și Rosa, când tare'î calórea,
Cu voe seú fără își perde culórea ;

Să uscă curînd !

Ast-fel și ființa-mî de și este jună,
Pălită de sóre cum și de furtună,
Se stinge nevrînd !

Copil eú sunt încă și sunt lîngă mórte! . .

Si nimeni e 'n urmă-mî un doliú să-'mî pórte
Cu plâns arđiător !

Căci las numa'n urmă mulțime de lume,
Si nimfe frumóse al căroră nume
Eú nu măi ador !

Durerea e'n mine și crudele chinurî,
Mă face a plânge, a scóte suspinurî !

Si 'u orî-ce moment,

Durerea măi face ca slaba-mî ființă,
Să fie coprinsă de crudă căință,
Se plîngă arđent !

Sé plîngă, căci mâine pămîntul cel negru,

Deschide-va 'n sinu'î sepulcrul funebru
In care-o să fiú !

In care tot puiul ce vrea ca să sbóre
Nainte d'a-î cresce mai tarî aripióre,
El cade și piere că'î pré timpuriü !!

Bucurecî, 1872 August 9.

ULTIMUL CANT

- „Pe marginea mormântului cu fruntea 'ngălbenită,
„Cu ochii plini de lacrimi pe dânsul mă aplec ;
„Slăbesce a mea mână, ia mintea-mi rătăcită,
„Suspînul de durere în pieptu-mi îl înec !
- „Adio, dér o câmpuri de miș de flori smăltate ;
„Adio, pădurice, curînd n'o să măi fiu !
„Adio, floricele de fluturi cununate !
„Adio, țic și ție torente argintiu !

„Ér voi o păsărele ! Adio vă ȃic voă,
„Dér mai cântați-mî încă un când desmierdător,
„Căci mie'mî trebuie cânturî cum florei trebne roă,
„De și eũ știũ acuma curînd că am se mor !

„Cântați-mî păsărele căci prin aceste câmpurî,
„Nu știũ sermanul, mâine de voiũ mai rătăci ,
„Căci mâine voiũ fi póte déja între morménturî
„Si subt o 'ngustă piatră profund voiũ odihni !

„Ș'atuncî prin aste locurî atât de 'ncântátore,
„In van frumoșe paserî cântănd mă veți chiema,
„Căci nu sė mai întórce acela care móre,
„Și voi întréga ȃioă in van veți ascepta !

„Cântați dér păserele și voi ȃefirî suflați !
„Și voi clare torente mai dulce murmurăți !

. . . . .
. . . . .

Nu ȃise alte vorbe cel june desperat
Muri . . . și trecătorul pe câmp l'a morméntat ;

Dér inse pe mormentu'î o flóre a crescut . . .
Subt altă formă omul acuma a trecut !
Materia luî nutrit-a pământul insetat . . .
Ș'o flóre să produce din corpul înghețat !

Bucurescî, 22 Iuliü 1872.

*

*   *

Gustați și fericea ! . . Gustați și amorul !
Dér eă mai am încă curagiă să plâng,
Când singur la tóte am dat cu piciorul
Ne vrînd cu'ngrijire la sîn să le strîng !
O ! ce mic e omul și ce mult doresce !
Nimica nu 'î place, nimic nu e bun,
Nu stie sermanul nici chiar ce voesce.
Și om ca tot omul ca el fuî nebun !
Dorit-am odată, amorul, plăcerea ;
Dér cum pe aceste abia le costaî,
Vaî ele 'mî părură amare ca fierea
Și dulcea lor cupă departe-aruncaî.

Florenza, 1872.

PRIMA-VÉRA

Primă-véra nasce, flórea infloresce,
Câmpul cu verdéþiã érá sã vestesce :
    Dafinul albesce
    De albele'í florí !
Arboríí de cuíburí érá sã incununã,
Míí de pásãrele érá sã adună ;
    Selbile resună
    De privighetorí !

Fel și fel de fluturî, cu fel de culóre
Sbor după o flóre pe o altă flóre,

    Mai încântătóre

    Și mai cu profum !

Cerul se 'nsenină, frunzele șioptesce,
Rațele de sóre dulce ne'ncăldesce ;

    Căci în fine este

    Primă-vér 'acum !

P'ntre verđi tufișuri iute se strecóră,
Aici o femeie, din coa o fecióră

    Lesne eređătoră

    C'un adolescent !

Echo repetediă numai sărutate . . .

Numai jurăminte de sinceritate

    Care sunt uitate . . .

    După un moment !

Bucurescî, 15 August 1872.

IN GONDOLA

Cât îmi place, câte-odată,
In gondolă ca să sbor !
Numai singur cu o fată,
In gondolă călător !

Cu o fată inocentă,
Cu doi ochi de Perusea,
Cu o inimă ardentă
Precum e înima mea !

Să 'i vorbesc eu fetișoarei,
Numai vorbe de amor !
Căci îi place înimiorei
Ast cuvânt îmbătător !

Ș'a ei talie subțirică
S'o 'nconjur cu brațul meu !
Ș'a ei mână mititică
In-tra mea să 'i o țin eu !

In gondola cea ușioră
Așia-mi place ca să sbor,
Cu o jună fetișioră
In gondolă călător !

București, Iunie '28.

PRIMUL PAS

Era sëră ; . . . C'o fetiță
Malul rîului urmam,
Și cu blonda ei cosiță
Eû mereû mē tot jucam.
Când p'un sân de desfătare
Eû cu mâna lunecam,
Când o gură de 'nbătare.
Eû mereû tot sărutat !

Când prin lunca cea stufosă
Amândoi ne 'npiedecam.
Și fiind nóptea umbrósă
Impreună tot cădeam ;
Și coprinși ca de turbare
Noi atunci ne sărutam,
Și dup' astă serutare
Impreună ne roșém !

Ne roșém și ne roșirăm

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Bucuresci, 1872 luniă 28.

DESPERAREA

Atâtea chiurî mă tot apasă,
Curînd ca flórea voiú vesteji !
Și spun la ómenî, dér ce le pasă
Déc' a mea viață se va fini ?
Nici consolare nu am în lume,
Chiar rid mulțime de cîntul meú.
Stingete viață, stingete nume !
Suflete sbórá la Dumneđeú !

Cređuiū o-dată c'a mea durere
Ea se va stinge, dér eū mă sting !
Căci nu am voe, și n'am putere,
Mórtea ce vine sē o resping.
O consolare de l'altă lume
Nu aflaī încă la chinul meū.
Stinge-te viață, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumneđeū !

In van veghiat-am fără 'ncetare
Scriind în versurī dulcī lecțiunī.
Lumea 'și rise d'a mea cântare,
Rise d'a mele lamentațiunī !
Și vaī ! nu este streina lume :
Patria-mī rise de chinul meū,
Stingete viață, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumneđeū !

Al meū părinte servit-a insee,
Servit-a țera unde născu ;
Putu sē stringă, dér el nu strinse !
In sărăcie el petrecu !

Oh ! și ce mórte îl luă dîn lume !
Dér rideți toți de cântul meu.
Stingete viață, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumneđu !

Veduvī avute, recompensate,
In aste timpurī sunt ne 'ncetat, (1)
Cele sărace sunt delăsate, . . .
Omul virtuței e insultat !
Așia ajunge a noastră lume . . .
Mórtea opresce cântecul meu.
Stingete viață, stingete nume,
Suflete sbóră la Dumneđu !

1872, Florenza (iarna)

---

(1) Alusiune la recompensele și pensiunile acordate unor veduve avute, pe când veduvei și fiilor Generalului Macedonski nu li se acordă pensiunea la care avėu drept, prin serviciurile tatălui lor în timp de 36 ani.

VISUL LUI NADIR

Umbrele sereî coperise pământul
Şi Nadir cu iubita sa
Asculta în selbe vântul,
Şi ca vântul el cânta :

„Viaţa se duce, ea sbóră iute,
„Sbóră cum sbóră o rondunea ;
„Fuge cum fuge aste minute
„Şi cum se stinge cântarea mea !

„Iubito ! viața este ca valul
„Care s'aruncă în Ocean,
„Și care lasă în urmă malul
„Unde dorise se stea un an !

„Viața fuge cum fuge norul,
„Cum fuge omul de chinul greu ;
„Fuge mai iute decât amorul
„Ce gust cu tine sufletul meu !

„Ah ! viața este prea 'nșelătoare,
„Astă-ți în lume încă trăești,
„Și mâine poți strălucitoare,
„Colo pe ceruri să strălucești.

„Privesce stéoa care streluce,
„Privesce-o bine iubita mea ;
„Sufletu-ți poți că se va duce
„Se strălucescă în acea stea !

„Privesce încă, dragă ființă,
„Privesce stéoa ce mai ved eu . . .

„Ce fericire ! căci am credință
„Că stéoa cea drept locuință
„O va alege sufletul meu !

„Și veđi că este apropiată,
„De stéoa 'n care veł străluci !
„O vină mórte, vină îndată,
„Cu fericire pot a muri !

Geneva, 1871 Octobre.

PRIN SELBEA 'NTUNECÓSA

Imi place către séră prin selbea 'ntunecósă,
Să şed lângă un arbor, se cânt şi se privesc !
S'ascult a Filomelei cântare armoniósă,
Ş'a celor-lalte paseri, concertul ingeresc !

S'aud murmurul dulce al apei cristaline,
Ce printre flori şi iarbă se scurge 'ncetişior ;
Să vîd raşiele lunei plăcute ş'argentine,
Venind se se refilete în micul rîuşior.

Să 'mî vîd d'asupra frunţei plutind strălucitoare
A stelelor lumine, ici colo peste cer,
Şi 'n juru-mî umbra nopţei aşia de 'ncântătoare
Ce 'n lume respîndesce tăcere şi mister !

Atuncea cât îmi place să 'mî uit d'acéstă viaţă !
Chiar rătăcind prin selbe să 'mî uit că eî respir !
Êr numai câte-odată din creierî-mî pe faţă
Să se reflecte încă vr'un dulce suvenir !

Şi ast-fel să trec nóptea prin selbea 'ntunecósă !
Ntrindu-me cu aerul îmbălsămit de florî !
Să 'mî uit presenta viaţă, atât de durerósă,
Căci eî o voiŭ relua-o în revărsat de điorî !

Bucurescî, 1872 Iunie 13.

— ❦ —

SINGURA-MI CONSOLARE

Vioréoa înflorește,
Selbea iute înverdesce,
Primă-véra a venit !
Filomela dulce cântă ;
Păsărica se avântă
Peste câmpul înflorit !
Tot e vesel, și natura,
La ferice pe toți chiamă ;
Eū sunt însă creatura
Ce chiamărei nu dă sémă.

Eă sunt un nenorocit !
Desgustat și de plăcere,
Căci suspinul de durere
Va! acum m'a biruit !
Eă sunt Dómne o ființă
Ce-'n amor avuiă credință,
Dér amorul m'a 'nșelat.
Eă cređu! în amiciție,
Ma! cređu! și în justiție
Inse ea m'a despoiat !
Amiciția m'a trădat !
Și eă ma! trăesc în lume
Și ma! pot a ma! cânta.
Sunt gonit și al meă nume
Mulți cătară-a-'l calomnia,
Mulți în loc a m'ajuta
Grópa mea vor a săpa !
Inse cei cari-o lucrédia
Dumneđeă are sė vedia,
E! într'insa vor cădea !
Dér nu voiă eă resbunare,
A mé dulce consolare
E gândind la viitor,

Când c'o singură strigare
Va striga acest popor :
Jos tiraniї ce oprimă
O națiune mult sublimă,
O națiune de Români !
Jos acuma tirania !
Sus dreptatea și frăția !
Jos infamilor păgân ;
Jos voi ómenī de nimic,
Boerī mari cu suflet mic !
Boeria a sburat,
Cruda crimă-a încetat !

Geneva, 1871 Octombre 5.

ADIO

Adio câmpuri, Adio deluri, Adio văi!

Adio ómenî și bunî și răi!

Adio arbor și păsărică și fluturel!

Adio ție albule miel!

Mă duc departe în țări străine,

Și ȃic cu pieptul plin de suspine :

Adio Lună din țera mea

C'aici frumoasă nu te-oî vedea !

PLANSUL AMANTEI

Nu maș am nici lacrimi se maș pot a plange,
Nu maș am simțire și ea m'a lăsat !
Ochiș meș acuma se încă 'n sânge,
Corpul meș slăbesce, mâna mi-a 'nghiețat !

Vino dragă mórte, vino dér maș iute,
Nóptea se apropie, nu voiș s'o vėd eș,
Căci ea-mș reaminte dulcile minute
Când ședém pe brațul amantuluș meș !

Dér acum amantu-mî nu e lîngă mine,
El este departe în un loc strein !
El s'a dus acolo, vaî, și nu maî vine ;
Dece anî aprópe e de când suspin.

Singură din légăn am intrat în viață,
Singură acuma póte c'o sê mor !
Mórtea étă vine. — Până diminéță
Va pluti ferice sufletu-mî pe nor !

Ce vèd ênsê Dómne? . . . O fantomă este ?
Séu é a luî umbră ce vine aci ?
Séu acum iubitu-mî póte că sosește !
O! vin lîngă mine nu voiî maî muri !

Dómne ce ferice! . . — Dă-mî o sêrutare,
Mâna-mî înghețată ér s'a încăldit! . . .
Inșe ce verșî lacrêmî plin de întristare ?
Vino lîngă mine, amantu-mî iubit !

Tu ești, tu ești dragă, nu e nălucire!
Tu ești lîngă mine și ești întristat,

Vai! ănsă e scurtă orî-ce fericire !
Vino lîngă mine. Mîna mi-a 'nghetăt !

Și l'aste cuvinte muri juna ființă, . . .
Amantu-'î remase și el nemișcat,
Și corpu'î cel june dup'a lui dorință
Lîng'a lui amantă a fost mormentat !

. . . . .
. . . . .

Acolo unde cerul se află mai senin
Pe un morment doi arbori acuma se inclin ;

1865.

NOTA. Acéstă poesie să nu cređi, Lectore, că eă o țin drept bună și că nu-î vėd erorile de care e plină, dər fiind că este compusă la etatea de 12 ani, și prin urmare, una din primele melle încercări, am publicat'o făr a o corege.

CANTEC

Viața-mi simt că mi se stinge,
Dér cu tine voi se mor ;
Oh ! te rog nu mă respinge
Angel dulce de amor !

Viața-mi simt că mi se duce
Ca și apa ce-aă fugit !
Ca și fulgerul ce luce
Așia iute-am viețuit !

Acum étă încă june,
Veđi iubito voiú muri!
Ca un sóre ce apune
In mormentu-mí voiú peri!

Viața-mí simt că mi se stinge
Dér cu tine voiú sė mor!
O! te rog nu mă respinge,
Angel dulce de amor!

Dupė dulcea ta guriță
Dă-mí balsam la rana mea!
Vino 'ndată, vin fetiță,
Vino tu m'aí vindeca!

Ér pe șinul teú de spume
Lumea 'ntrégă așiu uita,
N'așiu maí vrea se știú de lume,
Așiu vrea tot a sėruta!

1867.

*
*   *
*

Nimic n'aștept aicea, nici glorie nici mărire ,
Nici prin a mé cântare ca să'mi fac nemurire

Acum nu mai doresc !

Êr decât câte-odată a mea Lyră suspină
Nu este pentru lume ci ânima mea plină

Nu pot ca se opresc !

Cercaî să'mi deschid cale prin aste cântecele,
Amicii mei cu toîiî aû ris amar de ele !

Nu voiû ca să mai cânt !

Decât când este nópte și când mugește vântul ,
Când nu m'aude nimenî 'mi se 'ndoește cântul

Căci el se pierde 'n vânt !

1870, Viena.

SUNETELE BATALIEI

Bomba tetună
Precum în furtună
Tună !
Sabia lovește
Omul răcnește,
Glonțele
Sfirăie
Vijăie
Bombele !
Tunul detună
Precum în furtună
Tună !

1872, București.

OCHILOR VERDI

Ochii albastri ori și unde
Printre cânturi întâlnesci;
Der de ochi c'a mării unde
Nicăcrî n'ai se citesci!
Eu voiu însă o cântare
Ca să fac ochilor verđi,
Căci rivali dênșii nu are;
Ochi mai dulci nici că mai veđi!

Ochii albastri se găsește
Orî și unde veî căta,
Inse ei nu mai lucește
Treî-deci ani d'or număra !
Se domnescă mult nu pôte,
Ei sunt ca o perusea
Ce la aer când o scôte
Nu remâne tot așia !

Pentru-acésta o cântare
Am făcut ochilor verđi,
Căci rivalii dênșii nu are !
Ochii mai dulci nici că mai veđi !

Bucuresci, 1872 Iuliu 22.

SCRIITORUL

POEMETA - SATIRA

In astă capitală, în vechiul București,
Ce lume feliurită pe strade întâlnești!
Colea mulți din junime, ce critică mereu
Si deșii nu trecură măcar nici prin liceu.
Junime vestmântată cum e mai elegant,
Ce poartă la cămașe butoni de diamant,
Si ce ridică capul în guleru-și scobit,
Precum face un rege, ce-odată a împărățit!
Dăr însă dacă'n urmă, de ea ceri informare,
Îți spune orî și cine că n'are demăncare!
C'acesta și c'a celalt, e vr'un scriitorăș
Si, că de și este al Statului slujbaş,
El imblă să înșele pe vre-un nenorocit
Ca s'aibă pe la birturi ce-va de cheltuit!
Căci din grădine publici, să pôte se lipsescă
Când are obiceiul să nu obicnuiască?!
Dar însă și acolo mult timp nu se opresce;
Dări pre croitoru-și, ș'apoî dómne păzesce!
Căci a 'nșelat hăinariul, ast mândru scriitor
Si până la cămașe, la toți este dator.
Dator prin cafenele, dator pe la hăinari,
El datoresce încă, chiar până la cismari.
Si când pre acești ómeni pre stradă-și întâlnește
La toți el le dă mână, și dulce le vorbesce!

Apoi déca amici'y acesteia au dărit
De locu strigă : frație!... Să face ipocrit!
S'acestea cu o voce, așa de încântătoare
In câtși noi l'am crede, a libertății flóre.
El însă'mi dá cu cotul, de eu 'l întâlnesc,
Si'n capu'y sec 'și dice: Nimic nu'y datoresc!
Să fiu dér boer mare!... Destul mic Scriitor
Sunt cu cei-alți ómeni la care sum dator.

II.

Un tiner de aceia, mai sus menționat,
Vedendu'si starea pungei își cată de 'nsurat,
Căci el avea și némuri de viță boerescă
Si-n case tot alese putea ca să trăiască.
D'aceea acest tînăr, credea cu drept cuvânt:
Că fată să'l refuse, nu s'afliă pe pământ.
Apoi avea figură, era cam frumușel
Și pentru c'avea fóme, tras ca prin inel.
Mustața lungă négră cu fală răsucită
Asigurau băiatul de-o plină reeșită.
Și ochii dupe gustu'y, amoru reflecta . . .
O fată l'aste tóte mai póte resista ! !

III.

In adevér o dată. Marița cea frumósă
Il vede și de densus devine amorósă.
Eșise mitica abia din pensionat,
S'acolo ce romanțurii ce nu a fabricat !
„Un tînăr... o trăsură fugind in góna mare
Și densa înăuntru... cu vis de încântare!

Doi ochi care înotă în lacrimi de amor;
Ce dulce voluptate, ce vis îmbătător !
S'acestea ș'alte multe gândiri din pensionat,
În sânul fetișoarei, se grămădeau turbat !
În cât când scriitorul, amor îi declară
Abia că se opuse... când el o sărută !

IV.

Ș'a consumat amorul, și n'a fost rezistență...
De strigăte și lacrimi, de tot fuse absentă
Un lucru pînă acuma, ce nu s'a mai vădut :
Femei ca se nu plîngă în ora de cădut..
Dér ce vreți, Scriitorul rămâne Scriitor.
El nu este ființă... E angel de amor.
Mărița însă acuma, să'l ea vrea de bărbat,
Și ea are o țestre, ce nu'i de lepădat !
Se duce dér amantă de țestre înveselit
Se ceară de soție, angelu'i pre iubit !
Spunînd că e de familie, că are starea lui,
Că e dator, lectore, se nu te duci se spu'i.

V.

În casa boerescă logodna s'a 'nceput,
S'adună lume multă, cum nu s'a mai vădut !
Și muzica resună și danțul se învârtesc,
Dér ómenii o mulțime la pórta chiar sosesc
Si toți în gura mare înjur pe Scriitor.
Acestia-s creditorii... cismarii și croitorii;

Birtaşii sunt o mulțime, e ș'o spălătorésă;
Ce omeni la logodnă, tot lume de-a leasă!
Ei intră, suie scara... Ajung în salonaș,
Amară-ți este sôrta, sârman Scriitorăș!
Salonul plin de lume, de strigăte resună :
Afară eșii mojiilor, boerii toți tună !de

VI.

E lumea indignată de cutesanța lor,
Dér lucru se esplică, și vaî de Scriitor.
Toți rid amar cu hohot, Marița'i leșinată.
Pe casa boeréscă o! ce grosavă pată!
Părintele fetei nebun e de necas !...
Cucónei de rușine plesnesce al ei obras.
Si ce e mai mult încă mojiicii n'aũ plecat
Ci unul dintre dișii ast-fel a cuvântat :
„Boerule ia séma, ca și o altă dată
„Pe nume, se nu ți cadă, așa de mare pată,
„Căci, find-că cuconița a fost în pensionat,
„D'un tânăr ca acesta, ea s'a înamorat !
Dicând aste cuvinte, plecară de aci,
Logodnicu printr'nișii abia, abia fugi
S'acum își plânge sôrta, sermanul Scriitor !
S'acuma pe la orî-cine, el tot este dator!
Cât despre acel părinte povața ascultă :
„Copii în pensiune, d'atunci nușii mai dă.
. . . . .
Eũ terminând acésta, mă simț încă dator
Se spun că mulți s'asémân cu mandru'mi Scriitor.

FINE

8

98

Prețul 3 lei noui.

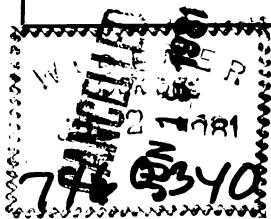

2

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

ANTICARIAT
Lei 50

Rom 6264.12.40

Prima-verba;

Widener Library

003485397

3 2044 084 686 534